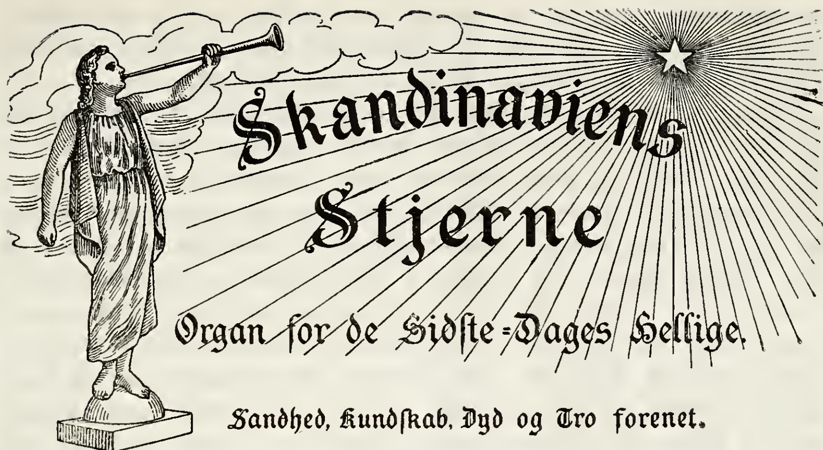

Nummer 24	15. December 1912	61. Aargang

Hvorledes Jesus blev Kristus.

Nogle Juletanker af O. F. P. W.

For saa langt tilbage i Tiden, at de fleste af os ikke kunne huske det, blev der til Joseph Smith aabenbaret en meget gammel og vidunderlig Beretning, der fortæller os om Mennesket, før det kom til denne Jord. Jorden var ikke dannet paa den Tid, som denne Beretning fortæller os om. Grundstofferne, hvoraf den skulde dannes, svævede endnu ifølge Guds evige Love omkring i Rummet, men disse Stoffer vare formløse og uregelmæssige. Kullet og Jernet, Guldet og Sølvet, Jorden og Stenen, Luften og Vandet — alle disse Ting, som denne store Jord er dannet af, fandtes ganske vist den Gang, men de vare blandede sammen i et uordenligt Kaos. Gud havde endnu ikke givet Befaling til, at Elementerne skulde samles, og hans Aand havde endnu ikke virket paa den formløse Masse. Det uorganiserede Grundstof i Rummet, hvoraf vor Jord er dannet, savnede Liv. Derfor siger Bibelen, at „Jorden var øde og tom".

Alligevel havde alle Mænd og Kvinder, som leve eller have levet paa Jorden, Liv og Tilværelse paa den Tid. Vi vare alle levende, skabte Væsener, længe før Jorden blev dannet. I et lykkeligt Hjem, langt borte fra Jordens formløse Stoffer, levede vi sammen i Aandeverdenen. Vi vare Aander den Gang. Vi havde ikke som nu Legemer af Kjød og Blod og Ben; men vi havde aandelige Legemer eller Legemer af Aand. Aand bestaar naturligvis ogsaa af Stof, men det er saa fint, at vi ikke kunne se eller føle det. Vore Aander færdedes i hinandens Selskab i

Aandeverdenen, længe før vi kom her paa Jorden for at modtage kjødelige Legemer. Dog selv paa dette Tidspunkt længtes vi alle efter den Dag, da disse andre Legemer skulde blive givne til os.

Endvidere fortæller denne vidunderlige Beretning os, at i Begyndelsen, længe før Jorden blev formet eller dannet, kom Gud, Faderen, ned til de mange Aander i Aandeverdenen. Hans Udseende havde stor Lighed med Aandernes i Form og Skikkelse, men dog var han meget forskjellig fra dem; thi han havde et Legeme af Kjød og Ben. Han var klædt i en lang, folderig Kjortel, der naaede til hans Fødder og var fastholdt om Brystet med et gyldent Bælte. Hans Haar var hvidt som nyfalden Sne. Hans Ansigt skinnede med en Glands mere straalende end Middagssolens, og hans Øjne vare som Ildsluer. Naar han talte, lød hans Stemme blødere og mere melodisk end alle andre Lyde, men alligevel var den kraftig og gjennemtrængende som Lyden af rislende Vand. Og Gud, Herren, sammenkaldte Aanderne til et stort Møde og befalede, at de skulde komme fra alle Dele af Himlen for at holde Raad. Alle Aanderne hørte Befalingen og gjorde sig rede til at følge den. Der var Emmanuel, Guds Søn, som senere blev kaldet Jesus; Lucifer, Morgenrødens Søn; Noah, eller Gabriel, Arkens Bygmester; Raphael, Guds Ærkeengel, og alle de andre Guds Sønner og Døtre, som snart skulde raabe af Glæde over, at Jorden blev dannet. Det var en stor og herlig Forsamling. Jeg er sikker paa, at De aldrig har set et Billede halvt saa ædelt og inspirerende. Ingen Digter paa Jorden kan beskrive det, ingen menneskelig Kunstner kan male det. Paa alle Sider af Guds Throne, fjern og nær, stode disse Aander, utallige som Stjernerne paa Himlen. Gud stod midt iblandt dem og saa' paa dem og var tilfreds; thi de fleste af dem vare gode, og mange vare ædle og store.

De store og ædle Sjæle stode i Herrens umiddelbare Nærhed. Iblandt dem vare Jesus, Noah, Abraham, Moses, Jeremias, John, Joseph og Hyrum og mange andre gode Mænd, som have viet deres Liv og alle deres Evner i Herrens Tjeneste. Da Herren betragtede dem, glædede han sig endnu mere og sagde: „Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster."

Derpaa vendte han sig til dem, som vare med ham, og sage: „Kom, lad os gaa ned og af de Elementer, som svæve i Rummet, danne en Jord, paa hvilken disse Aander kunne bo. Her i Aandeverdenen kunne de ikke forblive længere; thi nu ere de saa langt fremskredne, som det er muligt for dem at blive her. Lad dem nu faa kjødelige Legemer og erhverve sig et Jordelivs Erfaringer og blive lig os og opnaa evigt Liv. Og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre Alt, hvad som helst Herren, deres Gud, befaler dem. De, som gjøre Godt og holde sig rene og fri fra al Synd i Aandeverdenen, skulle modtage Ære og Herlighed, og de, som holde deres anden Prøvestand paa Jorden, skulle tillægges Ære og Herlighed evindeligen."

Paa denne Maade talte Gud, Herren, til Aanderne, som vare forsamlede i dette store himmelske Raad, og da de hørte, hvad Gud vilde gjøre for dem, brøde de ud i et mægtigt Fryderaab og sang af Glæde. De vare glade, fordi der skulde dannes en Jord for dem. De vare glade, fordi de skulde faa Lejlighed til at modtage kjødelige Legemer. De vare glade, fordi de vilde blive i Stand til at høste Erfaringer, erhverve sig Kundskaber og en Gang blive Gud lig. Derfor raabte alle Guds Børn af Glæde, og hele den store Forsamling af Aander jublede, da Faderen fremlagde denne herlige Plan, ved hvilken de kunde blive store og ædle Mænd og Kvinder.

Men den alvidende Gud, som kjender alle Ting, saa' ind i Fremtiden og saa', hvorledes det vilde gaa, naar Mennesket blev overladt til sig selv paa Jorden. Han saa', at vor Saligheds Fjende vilde forlede Menneskene til at gjøre Ondt, til at synde og til at vandre bort fra den Vej, som leder tilbage til Faderhuset. Døden vilde komme ind i Verden. Menneskets Legeme vilde blive begravet i Jorden, og Mennesket vilde for evig tabe Muligheden for igjen at komme i Guds Nærhed, dersom der ikke blev gjort noget for at frelse det. Hvad kunde der gjøres for at frelse det? Dersom et Menneske overtræder een af Guds evige Love, maa han lide Straffen; den kan ikke tilsidesættes. Enhver af os maa en Gang udstaa Straffen for de Synder, vi begaa. Naar Mennesket blev sat paa Jorden og det syndede, saa maatte det ogsaa tage Følgerne af denne Synd: Døden.

Da Gud vendte sig til de jublende Aander og meddelte dem, hvad han saa' i Fremtiden, blev deres Glæde til Sorg og deres Sang til Graad. De vare ivrige efter at komme ned paa Jorden, men de vare lige saa ivrige efter at vende tilbage til deres Fader. De maatte gjøre begge Dele; de maatte først gaa ned paa Jorden og erhverve sig kjødelige Legemer; de maatte vende tilbage til Faderen og modtage evigt Liv, men for at kunne gaa tilbage til Faderen maatte Dødens Lænker brydes.

En dyster Stilhed lagde sig for et Øjeblik over den store Forsamling af Sjæle. I samme Stund, som den højeste Lykke syntes at skulle vederfares dem, ramtes de af den sorteste Fortvivlelse. I dette Haabløshedens Mørke, som lagde sig over dem, øjnede de ikke nogen Mulighed for nogensinde at kunne vende tilbage til Faderen med deres Legemer. Da talte Herren igjen til dem: „Lad ikke eders Hjerter betages af Frygt," sagde han, „tvivl heller ikke, om Herrens Plan kan bringes i Udførelse. Menneskets Fald er bleven forudset, og der er sørget for dets Forløsning. En af de store og ædle Aander vil blive sendt ned til Jorden for at leve et syndefrit Liv. Formedelst Guds store Kjærlighed og Naade vil denne ædle Sjæl tage hele Verdens Synd paa sig og give sit eget rene Liv som et Sonoffer for denne Synd. Han vil lide Straffen for Over-

trædelsen af Guds Lov og saaledes overvinde Dødens Magt. Dødens Lænker ville blive brudte, og uagtet Menneskene skulle dø, vil denne Tilstand ikke længere vare evigt, men de skulle igjen opstaa og blive bragte tilbage til Gud til evigt Liv. Men," tilføjede han „hvem skal jeg sende for at frelse Menneskene fra evig Død?"

Der blev igjen ganske stille i Aandernes store Raad. Den ene saa' paa den anden og tænkte, om nogen vilde være saa uendelig uegennyttig at ofre sig selv for alle de øvrige. Da traadte een af de store Aander frem — ja, den største af dem, Emmanuel, Guds Søn — og med værdig Anstand sagde han: „Her er er jeg, Fader, send mig. Jeg vil nedlægge mit Liv for at frelse disse dine Børn. Jeg vil lære dem Evangeliet og lede dem tilbage til dig med Kjærlighed. Ingen skal blive tvungen til at tro, ingen skal blive nødt til at komme, og Herligheden skal være din evindeligen."

Et mægtigt Hosianna lød fra den store Forsamling i Himlen. Alle de lykkelige Aander svævede frem og tilbage, hævede og sænkede sig ligesom Bølgerne paa det store Hav. „En Frelser, en Frelser!" lød det fra Mund til Mund; „vor ældre Broder, Emmanuel, vil være vor Frelser og forløse os fra Synden paa den nye Klode." Atter og atter lød de tusindstemmige Fryderaab, og den store Forsamling gav sin Glæde Luft i Sang og Jubel.

Medens de lykkelige Aander endnu sang deres Frelsers Pris, traadte en anden af de store og ædle Aander nær ved Guds Throne frem. Han var en stærk og mægtig Aand, men fra hans Øjne lyste kun Hovmod og Egenkjærlighed. Da han hævede sin Haand og saa' ud over Forsamlingen paa en bydende Maade, lagde der sig en forventningsfuld Stilhed over den. Lucifer, Morgenrødens Søn, vendte sig om mod Herren og sagde i en stolt og overmodig Tone: „Se paa mig Fader, send mig. Jeg vil være din Søn. Jeg vil frelse ethvert Menneske, som gaar til den nye Jord. Ikke en Sjæl skal gaa fortabt. Men, Fader, jeg ønsker, at du skal give mig al din Ære og Herlighed for evigt."

Da den stolte Morgenrødens Søn havde ophørt at tale, blev Stilheden i den store Forsamling næsten trykkende. Aanderne saa' forbausede til hverandre. De kunde ikke strax fatte Lucifers Ord. Det frække Overmod og den Egenkjærlighed, som de indeholdt, overvældede dem. Da de begyndte at forstaa, hvad denne anden Frivillige mente, rejste der sig en stedse tiltagende Mumlen af Utilfredshed mod hans Tilbud. „Han vil frelse os, enten vi ville eller ej," sagde de til hinanden, „han vil tage vor Selvstændighed og vor Handlefrihed fra os og tvinge os tilbage til Himlen. Ja, og hvad der er endnu værre, han vil gjøre sig selv til Gud." Saaledes udtrykte Aanderne med voxende Harme deres Misbilligelse af Lucifers Tilbud.

Herren saa' bedrøvet paa Lucifer, den stolte og selvgode Morgen-

rødens Søn. Lucifers Forslag smertede ogsaa ham dybt, og han fandt ikke Behag i t. Medens Aanderne endnu knurrede mod Lucifer, rejste Faderen sig langsom fra sin Throne, og efter at han havde paabudt Stilhed med et eneste Blik fra sine altseende Øjne, forkyndte han sin Afgørelse med klar og rungende Stemme: „Jeg vil sende den første," sagd han, „thi han ønsker ikke at tage Menneskenes Handlefrihed fra dem, Retten, som jeg har givet dem til efter eget Valg at gjøre det Gode eller det Onde. Ejheller forlanger han min Ære og Herlighed."

Da blev Lucifer vred og gjorde Oprør mod den Almægtige. De fleste af Aanderne vidste, at Herrens Dom var rigtig, men en Trediedel af Himlens Hærskarer fulgte Lucifer, og disse ordnede han til Kamp og førte dem imod Himlens Hær. Den Kamp, der paafulgte, var lang og voldsom. Lucifer kæmpede som En, der vidste, at Nederlag vilde betyde evig Forbandelse; men den Almægtiges trofaste Hærskare blev anført af Michael eller Adam, den gamle af Dage, og lidt efter lidt overvandt han Lucifers oprørske Hob og kastede den ud af Himlen, bort fra Guds Ansigt. Dybt, dybt ned til Helvedes laveste Regioner faldt de, og der blev Lucifer til Satan eller Djævelen, al Løgnens Fader. Fra den Tid har han gjort det til sin særlige Opgave at bedrage og forblinde Menneskene og lede dem bort fra Guds Veje.

Men Emmanuel, Guds Søn — Jesus — blev fra denne Stund Herrens Salvede og Verdens Frelser og Forløser — Kristus.

Juvenile Instructor.

Tankesprag.

Den højere og bedre Børneopdragelses-Methode tror ikke paa Brugen af Spanskrøret; men dersom det i det Hele taget skulde bruges, da burde det bruges grundigt paa de Forældre, Onkler, Tanter og „Andre", som altid fortælle Børnene, at de ere uartige. Mange Forældre græmme sig i Dag over deres vildfarne Sønner og Døtre, alene fordi disse i deres unge Aar, medens deres Sind var blødt og modtageligt for alle Indtryk, ere blevne paavirkede af den ofte og med Eftertryk gjentagne Udtalelse, at de vare slette. Siig til et Barn Gang efter Gang, om end kun i Spøg, at det er uartigt, og det vil snart blive det; thi dets Sind vil fyldes med en Følelse af dets egen Slethed, og denne Følelse vil snart blive den ledende Tanke og give sig tilkjende i Barnets Ønsker, Tilbøjeligheder og Karakter. Der kan ikke være slette Handlinger, hvis der ikke først er slette Tanker, og slette Tanker opstaa ufravigeligt i det Barns Sind, som er blevet lært til at tro, at det er daarligt og slet.

Søndag den 15. December 1912.

Jul.

Nu er det snart Jul igjen, den glade, lykkelige Tid, som vi alle glæde os til, og i hvilken vi alle blive som Børn paany. Hvor vilde Vinteren ikke være lang, trist og uhyggelig med al dens Kulde, Sne og lange, mørke Nætter, hvis ikke denne store Fest bragte Lys i Mørket. Butikkerne udstille deres fineste Varer og Legetøj, og udenfor staa Børnene og skue længselsfulde ind ad de straalende Vinduer, medens de hviske til hverandre: „Aa, nu er det snart Jul." Baade Smaa og Store glæde sig til Julen; thi Ingen kan undgaa at blive paavirket af Julefølelsen; selv den mest blaserte gribes af den og maa tage Del i Glæden. Det er nemlig Aanden og Tanken i Julen, saaledes som den nu helligholdes, at gjøre Andre lykkelige og glade; jo mere Godt vi kunne gjøre for Andre, og jo flere Mennesker vi kunne gjøre glade, des større vil vor egen Glæde og Lykke være.

I alle Verdens Egne, hvorsomhelst Kristendommen har Fodfæste, er Julen Aarets største Fest, som højtideligholdes til Minde om vor Frelsers Fødsel; men i mange Tilfælde bestaar Helligholdelsen desværre kun i Gilder og Fornøjelser. Det burde ikke være saaledes hos Sidste-Dages Hellige; vi burde huske, i hvilken Anledning Julen helligholdes. Hvor vi ikke have Lejlighed til at overvære en Julegudstjeneste, burde vi have en saadan i vore Hjem. Vi burde læse den gamle og dog altid nye Text om Barnet, der fødtes i Bethlehem og lagdes i en Krybbe, og om hvilket Englene sang for Hyrderne paa Marken: „Ære være Gud i det Højeste! og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!" Lad os tænke paa, hvad han gjorde for os, og hvori hans Mission bestod; intet andet Samfund paa Jorden har en saa dyb og inderlig Forstaaelse af Jesu Kristi Frelsergjerning som de Sidste-Dages Hellige. I dette Nummer af „Stjernen" findes en Julеartikel: „Hvorledes Jesus blev Kristus". Glem ikke at læse den i Julen, ja læs den højt for eders Familie; lad Tankerne dvæle ved de herlige Sandheder, som den indeholder, og som Gud i sin store Naade har aabenbaret for os i denne Slægt, hvorved vi kunne komme i Besiddelse af den rette Julefølelse i langt højere Grad end noget andet Samfund paa Jorden.

Lad ikke Tankerne udelukkende dvæle ved Gaverne, Juletræet og den gode Mad, men lad os tænke paa og tale om den store Kjærlighed, som Jesus udviste mod os ved at ofre sig selv som et Sonoffer for vore Synder. Han gav sit Liv, døjede Smerte og Pinsler, for at vi kunde opnaa Lykke og Velsignelser. Lad Julefølelsen brænde levende i vor Sjæl

og fylde vore Hjerter med en Attraa efter at elske, ære og tilbede ham, som har gjort saa meget for os; lad os synge Sange til hans Navns Ære og Pris, og lad os i ydmyg Bøn takke ham for hans Velsignelser; Julen vil da blive en Glædestid for os i dette Ords højeste Betydning.

Det er ikke Meningen, at vi i den „glade Juletid" ikke maa tage Del i Glæden og fornøje os; men vore Fornøjelser burde være gjennemtrængte af Julens Aand, saaledes at vi ikke tabe denne Højtids Formaal af Sigte. Alle vore Festligheder, al vor Morskab og Fornøjelse burde være af en saadan Beskaffenhed og gjennemtrænges af en saadan Aand, at Jesus selv vilde være en velkommen Gjæst, hvis han pludselig skulde vise sig for os midt under Julegildet, som vi holdt til hans Ære. Er det ikke en Selvmodsigelse at holde Jul paa en saadan Maade, at vi maatte skamme os, hvis Jesus skulde vise sig iblandt os? Husk paa, at om end Herren ikke selv personlig er tilstede, vil han dog være der med sin Aand, hvis vi gjøre Plads til den ved at holde Jul paa rette Maade og som det sømmer sig Sidste-Dages Hellige.

Idet vi bede Gud, vor himmelske Fader, om at lade Fred, Glæde, Tilfredshed og en rig Fylde af Evangeliets Aand give sig tilkjende i alle de Helliges Hjem, ønske vi vore Søskende og Venner, baade fjern og nær, en rigtig glædelig Jul! J. S. H.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Fred C. Mickelson, som har præsideret over Trondhjems Konference, hans Hustru, Hulda Mickelson, og Ældste Aaron P. Christiansen, som har virket i Kjøbenhavns Konference, ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem. De forlode Liverpool den 6. December med Dampskibet „Virginian".

Ankomst. Onsdag den 4. December ankom følgende Ældster til Kjøbenhavn for at virke i den skandinaviske Mission: Knud Therkelsen, Mt. Pleasant, Utah; Lars W. Larsen, Taber, Alta, Kanada; Ezra M. Nielsen, Moroni, Utah, og John W. Christensen, Bear River City, Utah.

Beskikkelser. Disse Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer: Knud Therkelsen i Aarhus, Lars W. Larsen i Bergen, Ezra M. Nielsen i Aalborg og John W. Christensen i Kjøbenhavn.

Søndagsskolernes Program.

Da det har vist sig, at kun forholdsvis faa Skoler gjøre Brug af de Lektier, som hidtil have været trykte i „Stjernen" hver Maaned, have vi besluttet at ophøre med at publicere dem. De Skoler, som ønske at

benytte dem, kunne tage dem fra de Stjerneaargange, i hvilke de findes, da der jo nu er helt andre Børn i Klasserne end den Gang, da Lektierne paabegyndtes. Hvis det fra et finansielt Standpunkt lader sig gjøre, er det vor Hensigt at udarbejde og lade trykke et Hefte, indeholdende et helt Søndagsskole-Kursus, som alle Skoler skulde være forpligtede til at benytte; derved vilde der opnaas mere Orden og System i Missionens Søndagsskolearbejde. Et saadant Hefte vil eventuelt foreligge ved Foraarskonferencen.

Missionærernes Æresliste for November 1912.

1. Skrifter uddelte.

1. P. H. Johnsen, Kristiania Konf., Horten Gren	1744
2. Adolph Petersen, Aalborg Konf., Aalborg Gren	1530

2. Bøger omsatte.

1. Aug. Knebelau, Kjøbenhavns Konf., S. V. Sjællands Gren	100
2. N. L. Hansen, Kjøbenhavns Konf., Holbæk Gren	78

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Adolph Petersen, Aalborg Konf., Aalborg Gren	861
2. C. Carl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren	665

4. Evangeliske Samtaler.

1. Lawrence C. Monsen, Bergens Konf., Haugesund Gren	105
2. Norman Andersen, Bergens Konf., Haugesund Gren	96

Efteraarskonferencen i Bergen.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag den 18. Oktober i Missionens eget Lokale, Kong Oskarsgade 44. Det første Møde blev afholdt under den kvindelige Hjælpeforenings Ledelse og aabnedes med Salmen: „O, du Zion i Vest". Bøn af Ældste John E. Larsen, hvorefter Salmen: „Røsten snart lyder" blev afsungen.

Præsident Hyrum D. Jensen bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter der aflagdes Rapporter som følger: Ældsterne Thos. L. Thomsen fra Stavanger, Lawrence C. Monsen fra Haugesund, Lyman W. Poulsen fra Aalesund samt Søster Sina Gunnersen fra Bergen.

Præsidentinden, Caroline Mathinussen, og de to Raadgivere, Kathrine Grønning og Marie Sjursen, fik derefter Lejlighed til at udtale deres Følelser.

Til Afvexling blev der sunget en Kvartet: „Jeg er saa forundret, at Jesus saa elsked mig". Præsident Hyrum D. Jensen gav en samlet

Rapport over alle Foreningerne i Konferencen, hvorefter Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med de forskjellige Rapporter, som han havde lyttet til; han opmuntrede Alle til at opfylde deres Pligter og altid være villige til at give af deres smaa Midler for at hjælpe de Fattige og Trængende; Guds Velsignelser vilde da blive tildelte dem.

Koret sang til Slut: „Elskte Zion, stærk du stande". Taksigelse af Præs. Hyrum D. Jensen.

Mødet Lørdag den 19. Oktober aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Ældste Thos. L. Thomsen, derefter Salmen: „Jeg er fremmed".

Præs. Hyrum D. Jensen gav en kort Oversigt over Arbejdet i Bergens Konference i de forløbne 6 Maaneder, hvorefter følgende Ældster aflagde Rapporter over deres Arbejde i Grenene og bar deres Vidnesbyrd: Thos. L. Thomsen, John E. Larsen og James Martin fra Stavanger, Peter H. Jensen fra Flekkefjord.

Ældste Franklin Madsen sang til Afvexling en Solo: „Kun for i Dag".

Wyman Nielsen og Lawrence C. Monsen aflagde Rapport fra Haugesund, hvorefter Præs. M. Christophersen talte opmuntrende og belærende til saavel Missionærer som Søskende.

Mødet sluttedes med en Kvartet: „Lad ej dit Hjerte tvivle". Taksigelse af Ældste Leonard Larsen.

Søndag Morgen Kl. 11 blev Søndagsskolens Konference afholdt. Den aabnedes med Sangen: „Da du styrket fra dit Leje", Bøn af Ældste Franklin Madsen, derefter Sangen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger".

Præs. Hyrum D. Jensen bød Alle velkomne til Skolen. Rapporter fra de forskjellige Skoler bleve derefter aflagte af følgende Brødre: John E. Larsen, Stavanger; Ezra P. Jensen, Haugesund; Alfred Denstad, Aalesund, og Sigvard Højen, Bergen. Sekretær W. E. Fridal gav en samlet Rapport over hele Konferencen.

Til Afvexling blev Sangen: „Tak for vor Skole" afsunget, hvorefter Bergens Søndagsskole udførte et godt og interessant Program.

Præs. M. Christophersen talte derefter til Børnene; han roste dem for den Flid, de havde udvist, og opmuntrede dem til vedblivende at besøge Skolen og lære deres Lektier. Skolen sluttedes med Sangen: „Svigt dog ej", Taksigelse af Ældste Walter E. Fridal.

Konferencens næste Møde afholdtes Kl. 3 og aabnedes med Salmen: „Led os frem, o Gud, vor Fader". Bøn af Ældste Lawrence C. Monsen, derefter Salmen: „Zions Kjæmper rudsted ere".

Ældsterne Ezra P. Jensen, Lyman W. Poulsen og Alfred Denstad aflagde dernæst Rapporter og bar deres Vidnesbyrd. Konferencesekretær Walter E. Fridal gav en samlet Rapport over Bergens Gren, hvorefter

Ældste Leonard Larsen, som i 30 Maaneder har virket som Missionær i Norge, bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Konferencepræsident Hyrum D. Jensen aflagde følgende samlede Rapport over Arbejdet i de sidste sex Maaneder i hele Konferencen: 14 Missionærer have uddelt 52,880 Skrifter, 2128 Bøger, besøgt 23,125 Fremmedes Huse og haft 4,594 evangeliske Samtaler. I de sex Maaneder er der afholdt 504 Møder, 15 nye Medlemmer tillagte Menigheden og 3 Børn velsignede.

En Dobbeltkvartet sang til Afvexling: „Sæden udsaas".

Missionspræsident Martin Christophersen foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, Utah. Ligeledes Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission; Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Translatør og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; Hyrum D. Jensen som Præsident over Bergens Konference og Forstander for Bergens Gren. Ældsterne Thos. L. Thomsen, Leonard Larsen og Walter E. Fridal bleve løste fra deres Missionsvirksomhed i Norge, de to første med Tilladelse til at rejse hjem og W. E. Fridal for at besøge Slægtninge i Danmark.

Præs. Hyrum D. Jensen beskikkede derefter Ældsterne til deres respektive Arbejdsmarker som følger: Franklin Madsen som Konferencens Sekretær og John E. Larsen som Medarbejder i Bergens Gren.

Stavanger Gren: Lyman W. Poulsen, Forstander; Peter H. Jensen, Medarbejder.

Flekkefjord Gren: Wyman Nielsen, Forstander; James Martin, Medarbejder.

Haugesund Gren: Lawrence C. Monsen, Forstander; Norman H. Andersen, Medarbejder.

Aalesund Gren: Alfred Denstad, Forstander; Ezra P. Jensen, Medarbejder.

Præs. M. Christophersen talte dernæst om den Modgang, som Guds Værk alle Vegne møder, og de falske Rygter, som udspredes om os; han viste, at Kristi Evangelium altid er bleven modtaget paa denne Maade.

Sangkoret sang til Slutning: „Thi Himlen den vidner". Taksigelse af Ældste Norman Andersen.

Mødet Søndag Aften Kl. 7 aabnedes med Salmen: „Som Staden, der paa Bjærget staar". Bøn af Ældste Alfred Denstad, hvorefter Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor" blev afsungen. Præs. Hyrum D. Jensen talte om Joseph Smiths Martyrdød og bar sit Vidnesbyrd om Mormonismens Guddommelighed.

Til Afvexling sang Koret: „Fredens Prinds", hvorefter Missions-

præsident M. Christophersen talte om Emnet: „Aabenbaringens Nødvendighed“. Han takkede til Slut Sangkoret for dets smukke Sang og for den Nidkjærhed, som det i Forening med Lederen, Walter E. Fridal, og Organistinden, Gudrun Lillevik, havde udvist, og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Mødet sluttedes med Sangen: „Lysets Herlighed“. Taksigelse af Ældste Peter H. Jensen, hvorefter Koret sang: „Syng Herrens Lov“.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et 4 Timers Præstedømsmøde, hvor Ældsterne aflagde udførlige Rapporter og modtoge mange Raad og Formaninger.

Mandag Aften Kl. 8.30 afholdtes Konferencens sidste Møde, som aabnedes med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde“. Bøn af Ældste Walter E. Fridal; derefter Salmen: „Se Guds Rige“. Ældsterne Norman Andersen og Franklin Madsen bar deres Vidnesbyrd om Evangeliet.

Til Afvexling sang Franklin Madsen: „I Haven skjønt med Blomster“.

Præs. M. Christophersen talte om Jesu Korsfæstelse og hans store Kjærlighed til os. Han omtalte Evangeliets første Principper og Nødvendigheden af at adlyde dem.

Mødet sluttedes med Salmen: „Zion, naar paa dig jeg tænker“. Taksigelse af Ældste Thos. L. Thomsen.

Efter Mødet sang Koret endnu to Sange: „Let the mountains shout for joy“ og „Tak, Fader vor“.

Tirsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en selskabelig Sammenkomst til Ære for de bortdragende Missionærer og Venner. Et godt Program udførtes, og Forfriskninger serveredes. En lille Gave overraktes Ældste Walter E. Fridal, som med Flid og Taalmodighed har ledet Bergens Sangkor.

Walter E. Fridal,
Konferencens Sekretær.

Udsaae Venskabsfæden.

Mel.: Scatter seeds of kindness.

Smil og Lykke lad os sprede,
Fred, Tilfredshed, hvor vi gaar;
Frø af Roser, Sæd af Hvede,
Høste skal vi, hvad vi saar.
Lad os altid være rede
Til at skabe milde Kaar.
Og mod Ingen vise Vrede,
Glædens Høst vi da opnaar.
|:|: Udsaae da Venskabsfæden :|:|
Som med Tiden høstes kan.

Sangen, veed vi, ikke savnes,
Før den lille Fugl flyer bort;

Blomsten, veed vi, ikke nævnes,
Før den falder død til Jord;
Sol og Luft, vi veed, i Sommer-
Tid ej synes halv saa sød,
Som naar Vinterkulden kommer,
Og Naturen ligger død.

Vidste vi, den lille Finger,
Gnidende paa Rudens Glas,
Blot i Dag — men ikke længer —
Skulde kunne ærgre os,
Vilde da det blide Øje
Se det vrede Blik fra dig
Og for Fingermærket døje
Skænd og Hug? o nej! o nej!

Ak, den kolde Haand, den søde!
Naar du ser den, husker du
Dine haarde Ord, din Vrede;
O, hvor du dog angrer nu!
De smaabitte hvide Hænder
Minder dig, naar du dem ser. —
Ikke Torne, men Kjærminder
Saae omkring dig daglig her!

Oversat af J. F. P.

Missionærernes Rapport for November 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	10	4382	62	2150	308	45	3	1	2
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	11553	113	4620	384	99	3	3	2
Henry A. Bjørkman	Kjøbenhavn	14	3805	323	2715	243	109	3	1	1
Hyrum D. Jensen	Bergen	13	6412	250	2630	658	78		1	
C. M. Nielsen	Kristiania	18	8280	128	2328	535	111	5	4	
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	7	1870	135	1706	271	37			1
Totalsum for Missionen		80	36302	1011	16149	2399	479	14	10	6

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).